

לרחל אבידור שיצאה למסע אחרון / דודו פלמה

כשאני חושב על החלל שרחל אבידור מילאה עד שלשום בלילה, אני חושב מיד גם עד כמה שברירי הוא הקיום האנושי, ומצד שני עד כמה קורי העכביש שאוחזים בנו בחיים חזקים מפלדה. אחד אחד בשקט ובצניעות אופיינית הולכים לעולמם אנשים שעשו כה הרבה, כמו להקים את כל מה שממלא את הנוף שאנו חיים בתוכו, אלה שאנחנו קוראים להם ובצדק רב "המייסדים".

רחל הייתה אישה חכמה, קלת רגליים במחול, ואוהבת חיים. שבט גדול ומפואר יצא מחלציה ועומד כאן היום ללוותה בדרכה האחרונה אל המקום, שאני קורא לו ביני לבין עצמי "חלקת גדולי האומה" האמיתית. רחל חיה את חייה במלאות ועד תומם. היא נגסה מהחיים עד ששבעה, וכמו שפרנק סינטרה שר עשתה זאת בדרכה שלה, והייתה מוכנה בערבו של יום לצאת למסעה האחרון שאין ממנו חזרה.

לבסוף, קשובות היו אַזְנֶיהָ
רק לתאם הצליל הפנימי, הזך וטהור שהופק
מהסבל והבהלה לחיים,
שקבר נאסף להיות
משאת נפש אל מנוחה שמעבר
לקאב,
להיות לברית עיפה
בין אדם לבשרו המתנכר.

לבסוף, שרפת חַיִּיהָ הייתה לאפר
ולנו נותרו רק
חיוכה הסם כעלי הפרח
ואביב העד
של עיניה החכמות.
ובאַזְנֵינוּ: הסדהד צלול
צחוקה
של צפור דרור
שנמלטה משבי
לשוטט בהיכלי הזכר
של האנשים ששבעו
את חַיִּיהֶם עד תם.

